

Sider, er fremskaffede saa hurtigt som overhovedet muligt. Der vil ikke gaa en Dag eller en Time til Spilde med Hensyn til at fremme dette Arbejde. Der maa gøres det alvorligst mulige Forsøg paa inden Valgene at fremskaffe en Valglov, som tillader alle Partier at gaa til Valg hvert for sig, saa de kan faa, hvad der retmæssigt tilkommer dem. Det var Højres gamle Standpunkt, og det maa vel ogsaa det konservative Folkeparti stadig staa paa trods dets mærkelige Svingninger overfor Spørgsmaalet om Hovedstadens Landstingsrepræsentation.

Til Venstre vil jeg gøre et Par Bemærkninger, ikke til det, som det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) sagde, men til det, som er skrevet i Betænkningen. Der hævder Venstre, at en Nedsættelse af Valgretsaldere — og det slog det ærede Medlem fra Assens for Resten ogsaa paa — udover de 25 Aar til Folketinget og udover den nuværende meget høje Valgretsaldere af 35 Aar til Landstinget kan det paa ingen Maade gaa med til, og det hævder i Betænkningen, at det kan heller ikke se, at der er et Hensyn til Sønderjyderne, som nødvendiggør noget saadant. Ganske vist er Valgretsaldere til den tyske Nationalforsamling meget lavere, men, siger Partiet i Betænkningen: De Danske i Sønderjylland deltog ikke i Nationalforsamlingsvalgene, de havde ingen Interesse deri, og desuden var Nationalforsamlingsvalget et Valg af helt anden Art end det, der nu er Tale om, hvor de skal stemme — og stemme fra 20 Aars Alderen — om, hvorvidt de vil gaa over til Danmark eller blive ved Tyskland. Det kan man være enig med Venstre i, at det er et Spørgsmaal af en anden Art; men jeg vil dog hævde, at et Valg med Hensyn til, hvilken Stat man skal tilhøre, er noget langt betydningsfuldere end et Valg af, hvilken Forfatning man vil have i det Land, man tilhører. Folkeafstemningen, der nu staar for Døren, er langt vigtigere end selve Nationalforsamlingsvalget. Ved denne Folkeafstemning stemmer alle, der er fyldt 20 Aar, og som i øvrigt er valgberettigede. Det vilde da være underligt at sige til disse Sønderjyder: I er modne til at stemme om det vigtigste statsborgerlige Forhold, der overhovedet findes i Livet, nemlig om jert Statstillørsforhold; men faar I jert Ønske opfyldt og kommer til at høre til Danmark, skal I vente 5—15 Aar — ja det kan endda blive 17—19 Aar i visse Tilfælde —, inden I bliver fuldt modne og

fuldt ligeberettigede danske Statsborgere. Jeg synes, der er en Modsigelse deri, som man ikke kommer over med en Henvisning til, at Nationalforsamlingsvalget er af en helt anden Art end en Folkeafstemning.

Nu hævder man, at de Danske deltog ikke i Nationalforsamlingsvalget, og det er til en vis Grad rigtigt, men ogsaa kun til en vis Grad, thi der var adskillige danske Socialdemokrater i Sønderjylland, som trods den officielle Parole deltog i Nationalforsamlingsvalget. Navnlig gælder dette for Flensborgs Vedkommende. Hvis De vil lægge Mærke til Stemme procenten i Flensborg ved Nationalforsamlingsvalget den 19. Januar i Fjor, vil De se, at den var saa høj, at der deltog saa mange i dette Valg, at hvis der ikke havde været Danske, som havde deltaget i dette Nationalforsamlingsvalg, vilde ethvert Haab om, at Flensborg kan give dansk Flertal, være udelukket. Adskillige danske Socialdemokrater og maaske ogsaa andre deltog sikkert i Nationalforsamlingsvalget — ud fra den Betragtning, at saa længe de endnu formelt hørte til Tyskland, havde de en vis Interesse i, hvorledes dette Tyskland blev ledet. Navnlig deltog Socialdemokraterne i Flensborg i højeste Grad i Nationalforsamlingsvalget og prægede det ved, at de med stort Flertal valgte en Socialdemokrat ind i den tyske Nationalforsamling, og det gjorde de paa Grundlag af en Valgretsaldere fra 20 Aar. Jeg maa derfor gentage, hvad jeg sagde ved første Behandling, at vil man have noget som helst Haab om, at Flensborgs Borgere, dens Arbejdere, skal gaa til Folkeafstemning paa Grundlag af nogenlunde Lighed mellem de to Landes Forfatninger, vil det være i høj Grad ønskeligt, at vi forinden her i Danmark sætter Valgretsaldere ned.

Jeg ser i Aftes en Artikel i „Berlingske Tidende“ af Departementschef Hiort-Lorenzen, hvor han minder om, at P. Hiort-Lorenzen i 1822 sendte et Brev paa Tysk til sin Svigermoder, han brugte det tyske Sprog i sin Familiekreds, og Departementschef Hiort-Lorenzen, hvis nationale Virksomhed for den danske Sag vi alle kender, drager deraf den Slutning, at tysktalende godt kan ønske at komme til Danmark — og „Berlingske Tidende“ gør ingen Kommentarer dertil —, og han drager Slutningen med den Begrundelse, at hvad der laa P. Hiort-Lorenzen paa Sinde, var bl. a. det, at han mente indenfor den danske Stats Rammer at kunne faa større Mulighed for Udfoldelsen af sine liberale,